

Председник Дитер Ф. Ухдорф
други саветник у Првом председништву

Живот ученика

Пре тридесет година у Гани, млада студенткиња по имену Дое први пут је ушла у састајалиште светаца последњих дана. Пријатељица је позвала Дое да иде са њом, а Дое је била радознала да сазна како Црква изгледа.

Људи тамо су били веома фини и срдачни па није могла да се не запита: „Каква је ово црква?”

Дое је била толико импресионирана да је одлучила да више сазна о Цркви и људима у њој, који су били испуњени са толико радости. Али на самом почетку, добронамерна породица и пријатељи почели су да јој се противе на сваком кораку. Говорили су ужасне ствари о Цркви и трудили су се колико год су могли да је одврате.

Али Дое је примила сведочанство.

Имала је веру, заволела је Јеванђеље које јој испунило живот радошћу. И тако је ушла у воде крштења.

После тога је много проучавала и молила се. Постила је и настојала да има утицај Светог Духа у свом животу. Захваљујући томе, Доино сведочанство и вера постајали су све јачи и дубљи. На крају је одлучила да служи пуновремену мисију за Господа.

По повратку са мисије удала се за бившег мисионара, управо оног који ју је крстио неколико година раније, и касније су се запечатали у Храму Јоханезбург Јужна Африка.

Много година је прошло откако је Дое Каку први пут искусила радост Јеванђеља Исуса Христа. Током тог

времена, живот јој није увек био пријатан. Поднела је свој део бола и очаја, укључујући губитак двоје деце – дубоко бол због тих искустава још увек јој лежи на срцу.

Али она и њен супруг, Ентони, неговали су међусобну блискост као и блискост са својим вољеним небеским Оцем, кога су волели свим срцем.

Данас, 30 година након што је ушла у воде крштења, сестра Каку је недавно завршила још једну пуновремену мисију, овог пута са својим мужем, који је био председник мисије у Нигерији.

Они који познају сестру Каку кажу да постоји нешто посебно у вези са њом. Она зрачи. Тешко је провести време са њом, а да се и сами не осећате срећније.

Њено сведочанство је сигурно: „Знам да ме Спаситељ види као своју ћерку и пријатељицу (видети Мосија 5:7; Етер 3:14),” каже она. „И учим и веома се трудим да будем Његова пријатељица – не само речима него и поступцима.”

Ми смо ученици

Прича сестре Каку слична је причама многих других. Имала је жељу да сазна истину, платила је цену да би стекла духовно светло, показивала је љубав према Богу и другим људима, и на том путу је доживљавала тешкоће и тугу.

Али без обзира на противљење, без обзира на тугу, наставила је даље са вером. И што је подједнако важно,

задржала је радост. Пронашла је начин не само да поднесе животне тешкоће, него и да напредује упркос њима!

Њена прича је слична вашој и мојој.

Наше путовање ретко протиче глатко и без искушења.

Сви доживљавамо бол, разочарење и тугу.

Чак се с времена на време осећамо обесхрабрено и преоптерећено.

Али они који живе животом ученика – који остају верни и иду напред са вером, који се уздају у Бога и држе Његове заповести,¹ који из дана у дан, из сата у сат живе по Јеванђељу, који пружају христолику службу у свом окружењу, једно по једно добро дело – то су они чија мала дела често праве велику разлику.

Они који су барем мало љубазнији, више праштају, и милостивији су, милостиви су који ће примити милост.² Они који чине овај свет бољим местом, и уз то су брижни и пуни љубави, и труде се да живе благословеним, задовољним, и спокојним животом ученика Исуса Христа, управо су они који ће на крају пронаћи радост.

Спознаће да је „љубав Божја која се излива у срца деце човечје. . . од свега најпожељнија. . . и души највећа радост.“³

НАПОМЕНЕ

1. Видети Мосија 4:6.
2. Видети Матеј 5:7.
3. 1. Нефи 11:22-23.

ПОУКА ИЗ ОВЕ ПОРУКЕ

Председник Ухдорф нас поучава да је пут следбеништва тежак, али да су они који живе „спокојним животом ученика Исуса Христа, управо они који ће на крају пронаћи радост.“ Као што је председник Ухдорф испричао причу о Дое да би показао како прави Христов ученик може наћи мир и радост упркос животним искушењима, и ви можете испричати нешто из сопственог живота о томе зашто сте

изабрали да следите Христа и како вас је Он ојачао. Када вас Дух води, дељење личних прича може ојачати оне које поучавате.

МЛАДИ

Радост због слеђења Исуса Христа

Да ли сте икада имали лош дан? Шта сте учинили да бисте се орасположили? Председник Ухдорф зна да „сви доживљавамо бол, разочарење и тугу. Чак се с времена на време осећамо обесхрабрено и преоптерећено.“

Његово предлог је да живимо животом који он назива „живот ученика“: „да останемо верни и идемо напред са вером.“ Када идемо напред са вером, у стању смо да се уздамо у Бога, држимо Његове заповести и служимо другима и све то време осећамо радост! Као што је председник Ухдорф рекао: „Они који живе животом ученика. . . управо су они чија мала дела често праве велику разлику.“

Направите списак начина на које можете живети животом ученика. На пример, можете да напишете неку идеју за служење, као што је „Помоћи родитељу у припреми вечере“ или идеју за држање заповести као на пример „Молити се за више стрпљења са браћом и сестрама.“ Када следећи пут будете исфрустрирани или преоптерећени, извадите списак, изаберите идеју, и пробајте!

ДЕЦА

Срећни и тужни тренуци

Има дана када није баш све потаман. И то је у реду. Исус вам може помоћи да то превазиђете.

Нацртајте намрштено лице. Како вам Исус може помоћи када сте тужни? Сада нацртајте смешка. Како вам Исус може помоћи да budete срећни?

Живети посвећеним животом

Уз молићву и проучиће овај материјал и изражиће надахнуће да бисте знали шта треба да поделиће. Како ће разумевање сврхе Потпорног друштва ирипремићи ћерке Божје за блађослове вечног живота?

Вера, продица, помоћ

„**П**осветити значи одвојити или жртвовати нешто као свето, издвојено у посвећене сврхе,” рекао је старешина Д. Тод Кристоферсон из Већа дванаесторице апостола. Истински успех у овом животу долази од посвећености наших живота – то јест, нашег времена и избора – Божјим циљевима.”¹

Старешина Нил А. Максвел (1926-2004) из Већа дванаесторице апостола је рекао: „Склони смо да о посвећењу мислимо као о жртвовању наших материјалних ствари, под божанским усмерењем. Али крајње посвећење је када се предамо Богу.”²

Када се посветимо Божјим циљевима, наша вера у Исуса Христа и у Његово помирење ће се увећати. Када живимо

посвећеним животом, у том процесу можемо постати посвећени.

Карол М. Стивенс, прва саветница у председништву Потпорног друштва је рекла: „Старешина Роберт Д. Хејлс је pouчио: ‘Када склопимо и држимо завете, из света улазимо у царство Божје.’

Мењамо се. Изгледамо и поступамо другачије. Оно што слушамо и читамо и говоримо је другачије, и оно што облачимо је другачије, јер постајемо ћерке Божје, повезане са Њим заветом.”³

Посвећење је завет који Бог склапа „с домом Израиљевим после ових дана, говори Господ: метнућу завет свој у њих, и на срцу њиховом написаћу га, и бићу им Бог и они ће ми бити народ.” (Јеремија 31:33). Живети посвећеним животим значи

живети у складу са Божјим планом за нас.

Додатни стихови

1. Солуњанима 1:3; Учење и завети 105:5; reliefsociety.lds.org

НАПОМЕНЕ

1. D. Todd Christofferson, „Reflections on a Consecrated Life,” *Liahona*, нов. 2010, стр. 16.
2. Neal A. Maxwell, „Consecrate Thy Performance,” *Liahona*, јул 2002, стр. 39.
3. Carole M. Stephens, „Wide Awake to Our Duties,” *Liahona*, нов. 2012, стр. 115-116.

Размислите о следећем:

Како нам посвећеност Господу у нашем животу помаже да Му постанемо сличнији?